

## Arrest

nr. 277 098 van 6 september 2022  
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS  
Louizalaan 523  
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 mei 2022.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 272567 van 10 mei 2022.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 11 mei 2022 op basis van artikel 39/82 §6 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is een Georgisch staatsburger en is gekend onder verschillende aliassen.

Op 13 juni 2014 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 september 2014 besloot het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen om noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 5 november 2014 ontving de verzoekende partij een bevel het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 9 april 2015 ontving de verzoekende partij een inreisverbod voor 2 jaar (bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De repatriëring van de verzoekende partij stond gepland op 4 mei 2015, maar is door verzet van de verzoekende partij niet kunnen doorgaan.

Op 11 mei 2015 en 17 mei 2015 werden opnieuw repatriëringsvluchten gepland, maar deze konden opnieuw niet doorgaan door verzet van de verzoekende partij.

Op 18 mei 2015 werd de verzoekende partij gerepatriëerd naar haar land van herkomst.

De verzoekende diende op 12 december 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 januari 2018 besloot de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de aanvraag van de verzoekende partij niet in overweging kon worden genomen.

Op 23 januari 2018 ontving de verzoekende partij een bevel het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris nam op 26 mei 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Op 31 mei 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Eveneens op 31 mei 2018 diende de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen besloot op 20 juni 2018 dat de derde aanvraag niet-ontvankelijk was.

Op 12 juli 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met oog op verwijdering.

Op 1 november 2018 en op 1 september 2019 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in, in Nederland. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard.

De verzoekende partij werd op 1 september 2019 gerepatriëerd naar haar land van herkomst.

Op 3 december 2019 werd de verzoekende partij in België voor gewone diefstal bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden plus drie maanden.

Op 26 februari 2022 werd de verzoekende partij aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Sint Gillis.

Op 18 maart 2022 tekende zij verzet aan tegen voormelde veroordeling.

Op 2 mei 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer:*

*Naam: O.*

*Voornaam: L.*

*Geboortedatum: 01.01.1965*

*Geboorteplaats: Tbtlsi*

Nationaliteit Georgië

ALIAS: B.T. L. 01/01/1965, nationaliteit Georgië V. L., 01/01/1965, nationaliteit Georgië . L. O., geboren 01-01-1965, Georgische nationaliteit. gekend onder deze Identiteit in Nederland)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 03.12.2019 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden + 3 maanden gevangenisstraf. Betrokkene ging hiertegen In verzet op 18.03.2022. De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen terneer een gebeurlijke Invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstige norm overschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden Is er dan ook een reëel recidivegevaar. Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Op 02.05.2022 werd het hoorrecht voorgelegd en toegelicht door de terugkeerbegeleider aan betrokkene. Hij vult het hoorrecht zelfstandig In. Het document wordt hierop samen overlopen. Betrokkene verklaart dat hij niet wenst terug te keren naar Georgië, omdat hij bang Is van het levensbedreigende regime daar. Hij zou wel willen terugkeren naar Nederland indien dit nodig Is. Mondeling voegt hij nog toe dat hij geen beroep kan doen op de politie In zijn land van herkomst om hem te helpen, aangezien zij even corrupt zouden zijn als de regering zelf. Hij beweert dat de reden hiervoor erg complex Is. Hij verklaart zowel een filosofische als psychologische achtergrond te hebben en absoluut niet akkoord te zijn met de manier waarop hij In Europa behandeld wordt Meneer verklaart ook asiel te hebben aangevraagd In Nederland en hier wel bescherming gekregen te hebben. Aangezien er inderdaad een Eurodac Hit Nederland terug te vinden Is In zijn dossier, wordt hem gevraagd naar bewijsstukken van een ontvankelijke asielaanvraag in Nederland. Meneer geeft aan een verblijfskaart te hebben, maar deze in Nederland achtergelaten te hebben. Hij is ervan overtuigd dat deze verblijf6kaart hem recht op verblijf geeft op basis van subsidiaire bescherming. Meneer kan zich geen datum van uitgave of geldigheid herinneren, maar is ervan overtuigd dat deze kaart een geldigheidsduur van vijfjaar heeft en op dit moment nog geldig Is. Hij kan zich het jaar van uitgave ook niet herinneren. Uit navraag bij de verbindingssambtenaar blijkt dat hij geen verblijfsrecht heeft in Nederland. Er wordt betrokkene gevraagd waarom een terugkeer naar Georgië volgens hem onmogelijk is. Meneer licht zijn visie op de politieke omstandigheden in Georgië toe. Hij maakt de vergelijking met het conflict tussen Rusland en Oekraïne. Er zou veel corruptie zijn, waardoor een veilig leven daar onmogelijk is.

Hij verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen. Betreffende zijn problemen In het land van herkomst dient opgemerkt te worden dat de betrokkene geen concrete verklaringen aflegt en evenmin bewijsstukken voorlegt om zijn problemen te staven, waardoor een schending van artikel 3 EVRM niet aangenomen kan worden. Het administratief dossier bevat eveneens geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hij verklaarde geen partner, familie of kinderen in België te hebben . Bijgevolg is artikel 8 van het EVRM eveneens niet van toepassing.

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

□ *Artikel 74/14 §3.1°: er beslaat een risico op onderduiken.*

*2\* Betrokkene heeft In het kader van een procedure voor Internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende Informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd. Tijdens de asielaanvraag dd. 13.06.2014 gaf hij volgende alias op: V.L., 01/01/1965, nationaliteit Georgië*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Uit het bevel om het grondgebied te verlaten met weerhouding van 09.04.2015 (bijlage 13 septies) bleek dat betrokkene geen gevolg gaf aan eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 13.11.2014). Tegen zijn beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (13 qq van 05.11.2014) heeft hij een beroep in gediend bij de RW, dit verzoek werd verworpen op 10.03.2015 en kreeg 7 dagen uitstel tot het verlaten van het grondgebied, hem betekend op 31.03.2015. Hij gaf ook hieraan geen gevolg. Betrokkene werd uit eindelijk onder escorte gerepatrieerd naar Georgië op 18.05.2015.*

*8° Betrokkene heeft in hel Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.*

*Betrokkene diende op 01.11.2018 een asielaanvraag in, In Nederland (eurodac hit). Betrokkene staat in NL bekend als: L.O., geboren 01-01-1965, Georgische nationaliteit.*

*V-nummer: 2801907321.*

*Hij heeft tijdens zijn uitzetting ook weer een herhaalde asielaanvraag Ingediend op 1-9-2019. Belde asielaanvragen zijn niet- ontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 10 juni 2019 een terugkeerbesluit opgelegd gekregen. Hij is op 1 september 2019 uitgezet naar zijn land van herkomst door de Nederlandse autoriteiten. (Info ontvangen vanuit Nederland [ND op 02/05/2022]).*

□ *Artikel 74/14 §3.3°: de onderdaan van een derde land Is een gevaar voor de openbare orde*  
*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 03.12.2019 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden + 3 maanden gevangenisstraf. Betrokkene ging hiertegen In verzet op 18.03.2022.*

*De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen temeer een gebeurlijke invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk on gewillig verleiden tot ernstige norm overschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar.*

*Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke Impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

*Met toepassing van artikel 7. tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 03.12.2019 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden + 3 maanden gevangenisstraf. Betrokkene ging hiertegen in verzet op 18.03.2022.*

*De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen temeer een gebeurlijke Invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstige norm overschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden Is er dan ook een reëel recidivegevaar.*

*Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke Impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*

□ Artikel 74/14 §3,1\*: *er bestaat een risico op onderduiken.*

*2' Betrokkene heeft In het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende Informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.*

*Tijdens de asielaanvraag dd. 13.06.2014 gaf hij volgende alias op: V.L., 01/01/1966, nationaliteit Georgië*

*4• Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Uit het bevel om het grondgebied te verlaten met weerhouding van 09.04.2015 (bijlage 13 septies) bleek dat betrokkene geen gevolg gaf aan eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 13.11.2014). Tegen zijn beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (13 qq van 05.11.2014) heeft hij een beroep in gediend bij de RW, dit verzoek werd verworpen op 10.03.2015 en kreeg 7 dagen uitstel tot het verlaten van het grondgebied, hem betekend op 31.03.2015. Hij gaf ook hieraan geen gevolg. Betrokkene werd uit eindelijk onder escorte gerepatrieerd naar Georgië op 18.05.2015.*

*8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende op (H.11.2018 een asielaanvraag in, in Nederland (eurodac hit). Betrokkene staat in Nederland bekend als: L.O., geboren 01-01-1965, Georgische nationaliteit.*

*V-nummer: 2801907321.*

*Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend in Nederland op 1-11-2018. Hij heeft tijdens zijn uitzetting ook weer een herhaalde asielaanvraag Ingediend op 1-9-2019. Beide asielaanvragen zijn niet-ontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 10 Juni 2019 een terugkeerbesluit opgelegd gekregen. Hij is op 1 september 2019 uitgezet naar zijn land van herkomst*

*Vasthouding*

*REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:*

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:*

*2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd. Tijdens de asielaanvraag dd. 13.06.2014 gaf hij volgende alias op: V.L., 01/01/1965, nationaliteit Georgië*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.04.2015 (bijlage 13 septies) bleek dat betrokkene geen gevolg gaf aan eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 13.11.2014). Tegen zijn beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (13 qq van 05.11.2014) heeft hij een beroep In gediend bij do RW, dit verzoek word verworpen op 10.03.2015 en kreeg 7 dagen uitstel tot het verlaten van het grondgebied, hem betekend op 31.03.2015. HIJ gaf ook hieraan geen gevolg. Betrokkene werd uit eindelijk onder escorte gerepatrieerd naar Georgië op 18.05.2015.*

*6° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende op 01.11.2018 een asielaanvraag In, in Nederland (eurodac hit). Betrokkene staat In Nederland bekend als: L.O., geboren 01-01-1965, Georgische nationaliteit*

*V-nummer: 2801907321.*

*Hij heeft tijdens zijn uitzetting ook weer een herhaalde asielaanvraag ingediend op 1-9-2019. Belde asielaanvragen zijn niet- ontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 10 Juni 2019 een terugkeerbesluit opgelegd gekregen. Hij is op 1 september 2019 uitgezet naar zijn land van herkomst door de.*

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste met zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hom aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Georgië.*

*In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij. Publie A. adviseur de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven om betrokkene vanaf 03.05.2022 te doen opsluiten.”*

Bij arrest nr. 272 56 van 10 mei 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en nietigverklaring van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij op 8 mei 2022 indiende. De verzoekende partij diende tijdig een verzoek tot voortzetting in, en het beroep tot nietigverklaring wordt in deze procedure dan ook ten gronde behandeld.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/17, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

### “3.1.1. INTERNATIONAAL RECHT:

*Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt :*

*«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.*

*2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:*

*(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;*

*(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*

*(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.»*

*Artikel 3 van hetzelfde Europees Verdrag onder de titel «Verbod van foltering» luidt :*

*«Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»*

*Artikel 13 van hetzelfde Europees Verdrag onder de titel «Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel» luidt:*

*«Eenieder wiens rechten en vrijheden die in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.»*

### 3.1.2. INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie

### 3.1.3. NATIONAAL RECHT:

#### 3.1.3.1

*Artikel 7, al. 1 en 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luiden:*

*«Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

*3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

*4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;*

*5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;*

*6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;*

*7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;*

*8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

*9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;*

*10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;*

*11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;*

*12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;*

*13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

*Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.»*

*Artikel 74/13 van de Immigratiewet van 15 december 1980 luidt :*

*«Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.»*

*Artikel 74/14 van de Immigratiewet van 15 december 1980 luidt :*

*«§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.*

*Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.*

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [1 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]!, of;

4° [...]

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.»

Artikel 74/17, § 1 van de Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.»

### 3.2.2. Verzoek tot nietigverklaring

3.2.2.1. Verzoekende partij is het voorwerp van een beslissing waarvan de uitvoering imminent is.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt (cf. stuk nr. 2):

(.....)

Verzoekende partij diende een 'impliciet' verzoek om internationale bescherming in.

Met een 'impliciet' verzoek wordt bedoeld een vreemdeling administratief van zijn vrijheid beroofd die met het oog op zijn repatriëring gehoord wordt in verband met het mogelijke risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd. Indien verwerende partij vaststelt dat dit het geval is, wordt dit als een verzoek om internationale bescherming beschouwd en het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht hierover een beslissing te nemen en na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Pas indien zulk verzoek wordt afgewezen kan verwerende partij oordelen dat een repatriëring geen schending is van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd (L. Denys, Overzicht van het vreemdelingenrecht, Kortrijk-Heule, UGA, 2013, p. 452; in dezelfde zin: RW 11 juni 2018, nr. 205.154).

In casu werd verzoekende partij op 2 mei 2022 gehoord in het kader van artikel 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en verklaarde dat zij niet naar Georgië kan terugkeren omwille van de politieke omstandigheden, corruptie en onveiligheid die zij vergelijkt met Oekraïne dat tot een conflict met Rusland leidde (cf. stuk nr. 2, p. 1).

Georgië kent sedert jaren dezelfde problemen met Abchazië en Zuid-Ossetesië als Oekraïne met de Donbass.



*Rekening houdende met de oorlog die in Oekraïne uitbrak en tot de activatie van de Richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende de minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, en de oorlog gevolgen heeft voor de hele regio, zijn er kennelijk voldoende gewijzigde omstandigheden die zich na de laatste definitieve asielbeslissingen voordeden om tot een nieuwe inoverwegingneming van de impliciete asielaanvraag van verzoekende partij te besluiten.*

*De vaststelling dat de laatste asielaanvraag in Nederland werd ingediend ontslaat verwerende partij niet van de verplichting om het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te verzoeken hierover een beslissing te nemen en na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RW 11 juni 2018, nr. 205.154).*

*Bijgevolg diende verwerende partij vooraleer zij een beslissing nam de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen af te wachten.*

*In zake de asielaanvraag is het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij wet exclusief bevoegd. Verwerende partij kan bijgevolg hieromtrent geen beslissing nemen noch een beslissing nemen die zij in de plaats stelt*

*Zij nam ook een beslissing op basis van onvolledige kennis.*

*Bij gebreke van een beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen handelde verwerende partij voorbarig en onzorgvuldig.*

*Schending van de zorgvuldigheidsplicht.*

*Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refolement.*

*Schending van artikel 74/17, § 1 (non- refolementsbeginself) van de Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3 (verbod van foltering) en 13 (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd*

*Verzoekende partij beroept zich niet op ziekte of een gezinsleven in België. Het motief is niet pertinent en kan de bestreden beslissing niet dragen.*

*Schending van de motiveringsplicht.*

*Verzoekende partij werd bij verstek (afwezigheid) voor gewone diefstal op 3 december 2019 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden plus 3 maanden.*

*Hiertegen ging zij op 18 maart 2022 middels verzet in beroep. Dat wil zeggen dat de feiten die verwerende partij als reden voor de schending van de openbare orde inroept bijgevolg nog niet door enige rechterlijke uitspraak met gezag van gewijsde vaststaan.*

*En zijn bijgevolg geen feiten maar slechts veronderstellingen die de bestreden beslissing niet afdoende zijn.*

*Het motief of verzoekende partij de openbare orde schaadt, valt buiten de beoordelingsbevoegdheid van uw Raad omdat het een strafrechtelijke schuldvraag betreft die alleen door de strafrechter na een tegensprekelijk debat als bewezen kan worden beoordeeld.*

*Dit is in casu nog niet het geval.*

*Hetzelfde geldt voor de beoordeling van het risico op onderduiken dat aan de beslissing tot vasthouding kleeft.*

*De ingeroepen motieven kunnen daarom niet zonder bevoegdheidsoverschrijding worden weerhouden. De bevoegdheidsverdeling is van openbare orde.*

*De ingeroepen motieven schenden de openbare orde en kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de motiveringsplicht.*

*Schending van de ingeroepen middelen.*

*Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen.*

*De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar uit de hiernavolgende bespreking van het enig middel zal blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De verzoekende partij stipt aan dat zij een impliciet verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zo stelt zij dat zij op 22 mei 2022 werd gehoord en dat zij tijdens dit gehoor heeft aangegeven dat zij niet naar Georgië kan terugkeren omwille van de politieke omstandigheden, corruptie en onveiligheid.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Een verzoek om internationale bescherming dient expliciet te zijn. De verzoekende partij heeft steeds de mogelijkheid om dergelijk verzoek in te dienen, doch de Raad kan enkel maar vaststellen dat zij van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt. Haar betoog in haar verzoekschrift dat de verwerende partij geen beslissing kon nemen alvorens dat de

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich heeft uitgesproken is dan ook niet dienstig.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Weliswaar heeft zij naar aanleiding van haar hoorrecht aangegeven dat zij niet naar Georgië kan terugkeren omwille van de politieke omstandigheden, corruptie en onveiligheid. Het is dan ook de taak van de verwerende partij, *in casu* de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, om te onderzoeken of de verzoekende partij elementen aanbrengt waardoor een terugkeer naar het land van herkomst een schending van het non-refoulementbeginsel zou inhouden. *In casu* blijkt dat de verwerende partij dit onderzoek heeft gevoerd. Dit blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Zo motiveert de verwerende partij:

*“Betreffende zijn problemen In het land van herkomst dient opgemerkt te worden dat de betrokkene geen concrete verklaringen aflegt en evenmin bewijsstukken voorlegt om zijn problemen te staven, waardoor een schending van artikel 3 EVRM niet aangenomen kan worden. Het administratief dossier bevat eveneens geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.”*

De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift wat zij reeds eerder uiteenzette naar aanleiding van haar hoorrecht. Ze blijft echter nog steeds in gebreke om concrete verklaringen af te leggen waaruit zou blijken dat zij als persoon een gevaar loopt wanneer zij zou worden gerepatrieerd naar Georgië. De verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij reeds twee keer naar Georgië werd gerepatrieerd, dit telkens nadat haar verzoek om internationale bescherming afgewezen werd en dat dit geen aanleiding heeft gegeven tot problemen. Zij kan bezwaarlijk verwijzen naar de oorlog met Oekraïne. Ook al zijn er spanningen tussen Georgië en Rusland, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de oorlog zich op heden enkel beperkt tot een oorlog tussen Oekraïne en Rusland. Er zijn inderdaad geen concrete gegevens om aan te nemen dat de verzoekende partij zo zij wordt teruggeleid naar Georgië in een situatie terechtkomt die te vergelijken is met Oekraïne. De verzoekende partij laat na het minste begin van bewijs aan te brengen voor haar verklaringen. Zij toont helemaal niet aan dat de situatie thans dermate gewijzigd is dat de beslissingen die genomen werden naar aanleiding van haar verzoeken om internationale bescherming nu niet meer relevant zouden zijn.

Met haar betoog maakt ze geen schending van artikel 74/17, § 1 van de Vreemdelingenwet aannemelijk, noch van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij zich niet beroept op een ziekte of een gezinsleven en aldus van oordeel is dat de motiveringsplicht geschonden is, kan zij evenmin worden gevolgd. Ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is de verwerende partij ertoe gehouden rekening te houden met een eventueel gezinsleven en/of medische toestand wanneer zij zinnens is een verwijderingsmaatregel op te leggen. De verwerende partij haalt aldus terecht aan dat de verzoekende partij niet heeft aangegeven een gezinsleven te hebben of zich op een ziekte te beroepen. Een schending van de motiveringsplicht wordt op dit punt ook niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot verwijst de verzoekende partij naar haar veroordeling bij verstek en stipt zij aan dat zij hiertegen verzet heeft aangetekend. Zij benadrukt dat er nog geen rechterlijke uitspraak met gezag van gewijsde vaststaat. Zij stelt dat enkel de strafrechter de schuldvraag kan beoordelen. Hetzelfde voor wat betreft het risico op onderduiken. Zij is aldus van oordeel dat de motieven van de openbare orde niet zonder bevoegdheidsoverschrijding kunnen worden weerhouden. De verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij bij verstek reeds werd veroordeeld door een strafrechter en dat zij hiervoor een gevangenisstraf heeft moeten uitzitten. Er is aldus reeds een zekere beoordeling van de openbare orde gebeurd. De Raad betwist niet dat de verzoekende partij verzet heeft aangetekend en dat het aan de strafrechter toekomt om over dit beroep te oordelen. Evenwel verhindert het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet definitief werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De schending van de motiveringsplicht kan ook op dit punt niet worden aangenomen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, en zij blijven dan ook overeind.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU